

Διαβάσαμε το παραμύθι «Το σκιάχτρο ο Φοβέρας»

Στεκόταν το Σκιάχτρο ο Φοβέρας με τα χέρια τεντωμένα και τα κουρελιασμένα ρούχα του να ανεμίζουν απειλητικά στο φύσημα του αέρα. Η δουλειά του ήταν να φυλάει το αμπέλι και να διώχνει μακριά τα πεινασμένα πουλιά που έρχονταν για να φάνε τα σταφύλια. Ο Φοβέρας ήταν πολύ ευχαριστημένος από τον εαυτό του. Από τότε που τον είχε στήσει ο κυρ-Γιώργης ο αμπελουργός ανάμεσα στα κλήματα ούτε ένα πουλί δεν είχε τολμήσει νατσιμπήσει έστω και μια ρώγα. Όλα το φοβόντουσαν τόσο πολύ! Ήταν το πιο άγριο σκιάχτρο της περιοχής!!! Ήταν ψηλό. Στηριζόταν σε δυο μεγάλα ξυλοπόδαρα και φορούσε ένα παλιό παντελόνι του αφεντικού του του κυρ Γιώργη κι ένα μακρύ παλτό, κάτω από το οποίο ένα γκρι πλεχτό πουλόβερ σκέπαζε τη χοντρή κοιλιά, την παραγεμισμένη με άχυρα. Στην κολοκυθοκεφάλα του είχαν ανοίξει δυο μεγάλες τρύπες για μάτια και μια άλλη για μύτη. Για στόμα είχε μια ζωγραφισμένη ίσια γραμμή από μαύρο κάρβουνο. Ο κυρ Γιώργης καμάρωνε για το άγριο σκιάχτρο του και ο Φοβέρας από την πρώτη στιγμή, που στήθηκε στη μέση του αμπελιού, ήταν περήφανος για τη δουλειά του. από κει ψηλά, που ήταν στημένος, μπορούσε να βλέπει γύρω του όλον τον κόσμο. Καμάρωνε τα παιδιά, που περνούσαν στο δρόμο και αγριοκοίταζε τα πουλιά, που πετούσαν. Όσο περνούσε όμως ο καιρός χωρίς και ο ίδιος να το καταλάβει, άρχισε να στενοχωριέται και να νιώθει μεγάλη μοναξιά.»Τι κρίμα να μην έχω ένα φίλο» έλεγε και ξανάλεγε. «Αν είχα ανθρώπινη φωνή θα παρακαλούσα τον κυρ Γιώργη να φτιάξει ακόμη ένα σκιάχτρο να μου κρατά συντροφιά ή θα φώναζα τα παιδιά να πούμε τραγούδια. Ουφ! κι αυτό το μακρύ παλτό πόσο με ζεσταίνει». Σκέφτηκε να φωνάξει τα πουλιά κοντά του κι άρχισε να κουνάει τις κορδέλες που ήταν δεμένες στα χέρια του. Εκείνα όμως φοβήθηκαν περισσότερο και δεν πλησιάζαν. Για πρώτη φορά στη μικρή ζωή του το σκιάχτρο, ο Φοβέρας ήταν τόσο στενοχωρημένο. Εκείνη τη στιγμή μια σταγόνα νερού κύλησε στα μάγουλά του κι έφτασε ως το στόμα του. Να 'ταν άραγε κάποια σταγονίτσα βροχής ή μήπως πετάχτηκε από το λάστιχο την ώρα που ο κυρ Γιώργης πότιζε; Μήπως... μήπως ήταν ένα αληθινό δάκρυ σκιάχτρου; Κανείς δε ξέρει να απαντήσει με σιγουριά. Ένα μόνο πράγμα είναι βέβαιο, ότι έγινε θαύμα, ένα μεγάλο θαύμα. Η σταγονίτσα κύλησε ως το στόμα του σκιάχτρου κι άρχισε να του αλλάζει σχήμα. Σιγά σιγά σχηματίστηκε ένα πλατύ χαμόγελο που ξεκινούσε από το ένα του αυτί κι έφτανε ως το άλλο. Τα πουλιά είδαν το γελαστό πρόσωπο του Φοβέρα και τον πλησίασαν διστακτικά στην αρχή, με περισσότερο θάρρος αργότερα. Φτερούγισαν δίπλα του, γύρω από το περίεργο κολοκυθοκέφαλό του, κάθισαν στα μακριά του χέρια, πέταξαν στο κιτρινωμένο ψάθινο καπέλο, τιτίβισαν χαρούμενα και του κελάηδησαν τα νέα του κόσμου όλου και τα χαιρετίσματα όλων των σκιάχτρων, που βρίσκονταν στα διπλανά αμπέλια. Ευτυχισμένος ο Φοβέρας ξέχασε τα καθήκοντά του κι άφησε ελεύθερα τα πουλάκια νατσιμπήσουν όσες ρόγες σταφυλιών ήθελαν. Επιτέλους είχε παρέα και ήταν πολύ χαρούμενος! Ο κυρ Γιώργης όμως ήταν θυμωμένος, πολύ θυμωμένος! Αν τα πουλιά έτρωγαν τα σταφύλια του, τι κρασί θα έφτιαχνε; Του έβγαλε, λοιπόν, το μακρύ ζεστό παλτό και τον πέταξε τον καημενούλη στην άλλη άκρη του χωραφιού. Στη θέση του έστησε ένα καινούριο σκιάχτρο. Ο Φοβέρας δεν έμεινε για πολύ μόνος. Τα πουλιά πέταξαν γρήγορα κοντά του να τον παρηγορήσουν. Εκείνος όμως έκλαιγε απαρηγόρητος. Τι θα έκανε τώρα; Ξαφνικά είχε μείνει χωρίς δουλειά, ήταν ένα λυπημένο, άνεργο σκιάχτρο.